

In summary, it can be said that occupational therapy is one of the problem-solving processes. The solution to the problem may be to reduce the influencing factors of employees and employers or to support the existing functioning. Such a process of solving the problem of organizing free time through employment therapy is holistic, i.e. administration is provided in a comprehensive manner. Emotional, cognitive, social, physical, sensory and perceptual areas are an indivisible whole, therefore, a number of different instruments for solving the problem are applied in the therapy of quality leisure organization. The most important need of every individual is meaningful activity. In employment therapy, the aim is to improve the daily functioning of employees.

References:

1. Paškauskas, J. (2020). Laisvalaikio problema XIX a. pabaigoje–XX a. pradžioje: Lietuvos darbininkų iššūkis likusiems miestiečiams. Lietuvos istorijos metraštis, 61-84.
2. Mažeikienė, A. (2020). Socialinės paslaugos siekiant išlaikyti senų ir pagyvenusių asmenų gyvenimo kokybę globos namuose (Doctoral dissertation, Klaipėdos universitetas).
3. Skarbaliūtė, G. (2020). Aktyvaus laisvalaikio organizavimo galimybės Tauragės mieste. <https://dspace.kaunokolegija.lt/handle/123456789/4004>
4. Šalkauskienė, L., & Šakūnaitė, B. (2022). The assessment of employee motivational measures at LTD company “Lietmeta”. Applied Scientific Research, 1(1), 114-122.

Куртий О.Я.

аспірант / професор
кафедри філософії, соціології і політології
імені професора Валерія Скотного
Дрогобицького державного
педагогічного університету
імені Івана Франка;
ihaveamillion2016@gmail.com

САМОПІЗНАННЯ ЯК НЕВИЧЕРПНИЙ РЕСУРС ЛЮДИНИ

За свідченням доксографів, на запитання «Що на світі є найтяжчим?» Фалес Мілетський відповів просто: «Пізнати самого себе». Сократ, як відомо, саме на цьому питанні акцентував увесь свій спосіб філософствування. «Пізнай самого себе» – напис на фронтоні храму у Дельфах. А ось В.В. Бібіхін інакше перекладає цей напис з старогрецької: «Впізнай себе. Це ти».

У контексті цих зауважень самопізнання не варто тлумачити звужено – як зосереджень на особливостях своєї самості, на здатностях, вміннях, уподобаннях, рисах

характеру, звичках. Не треба самопізнання розуміти лише як певну інтроспекцію. Тут все набагато складніше.

Найважче, але й найпотрібніше, для людини – впізнавати себе у світі. Де саме? У чужих, ворожих соціальних структурах чи інституціях? До речі, і в них також: вони – твій спотворений та вкрай відчужений образ. А де ж шукати та віднайти свій справжній образ, образ самого себе справжнього? У культурі, у класичній високій культурі як культурі високого. Уся така культура – для тебе і про тебе, саме про тебе, унікального і любимого. Тільки є одна умова: з нею треба зустрітись. І зустрічатись повсякчас. Суцільно. Дихати саме нею. І тоді виявиться, що музика Моцарта, Баха, Бетховена – постає способом саморуху, само розгортання та інтонованості твоєї душі, без неї твоя – саме твоя – душа вже не може дихати. Свіжим і справжнім повітрям духу. Твори світової літератури – це все про тебе. Твоє дзеркало. Ти бачиш себе в ньому з усіма своїми гріхами, недоліками, але – й достоїнствами.

За такого розгортання справи ти впізнаєш себе у світі людини, пізнаєш себе – ще не знайденого, незавершеного, але такого, що крок за кроком набуває образу і подоби людської. Стає у мученицьких спробах таки людиною. І цей процес – невичерпний. Саме тут відкривається нам істинна безконечність = буття і самого себе.

Лімонченко В. В.,
 докт. філос. н., проф.
 проф. кафедри філософії, соціології і
 політології імені професора
 Валерія Скотного
 Дрогобицький державний педагогічний
 університет імені Івана Франка,
 Дрогобич, Україна.
volim_s@ukr.net

РЕСУРСНИЙ СТАТУС МИСТЕЦТВА

При тому, що у українському інтелектуальному просторі ідеї Маркса втратили свій змістовно-методологічний статус, зміст знаменитої одинадцятої тези продовжує бути імперативом – нас не задовольняє світ, у якому ми живемо і ми прагнемо змінити його. Звідси напружена увага до практичного використання – усе має виправдати себе як засіб служіння прийнятому у соціумі вектору руху, що є досить проблематичним способом існування для таких культурно-історичних феноменів і суспільних сфер, які за самою своєю природою мають справу не так з світом об'єктивної предметності і самозрозумілої